

РЕШЕНИЕ

№ 271

гр. С., 15.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – С., ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ,
в публично заседание на двадесет и четвърти октомври през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Ш.

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Петранка Р. Прахова Въззивно гражданско
дело № 20225400500211 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 – чл. 273 от ГПК.

С Решение № С Решение № 60059/05.11.2021 г. по гр. д. № 1376/2019 г. С.ски районен съд е обявил за недействителен на основание чл. 135, ал. 1 от ЗЗД спрямо „У.К.Б.“ АД, сключения между М. Д. Л. като дарител и М. Л. Л. като дарен договор за дарение на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт за дарение на недвижим имот № ***, том I, рег. № 2368, дело № 145/2016 г. по описа на нотариус Ш. с рег. № 613 по РНК, вписан под рег. № 1111/13.05.2016 г., акт № 40, том IV, дело № 378/2016 г. на СВ - С., с предмет едноетажна жилищна сграда с идентификатор ****429.1 по КККР на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-14/10.05.2005 г. на ИД на АГКК, изменени със Заповед № КД-14-21-79/22.02.2013 г. на началника на СГКК - С., със застроена площ от 66 кв.м., с брой нива – едно, предназначение жилищна сграда – еднофамилна, построена в поземлен имот с идентификатор ****429.1.

Със същото решение е обявен за недействителен на основание чл. 135 ал. 1 от ЗЗД спрямо „У.К.Б.“ АД, сключения между М. Л. Л. като дарител и Д. И. Л. като дарен договор за дарение на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт за дарение на недвижим имот № ***, том I, рег. № 3104, дело № 177/2016 г. на нотариус Ш., с рег. № 613 по РНК, вписан под рег. № 1292/07.06.2016 г., акт № 140, том IV, дело № 461/2016 г. на СВ - С., В ЧАСТТА за едноетажна жилищна сграда с идентификатор ****429.1 по КККР на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-14/10.05.2005 г. на ИД на АГКК, изменени със Заповед № КД-14-21-79/22.02.2013 г. на началника на СГКК - С., със застроена площ от 66 кв.м., с брой нива – едно, предназначение жилищна сграда – еднофамилна, построена в поземлен имот с идентификатор ****429.1.; обявен е за недействителен на основание чл. 135 ал. 1 от ЗЗД спрямо „У.К.Б.“ АД сключения между Д. И. Л. като дарител и

М. Л. Л. като дарен договор за дарение на недвижим имот, обективиран в Нотариален акт за дарение на недвижим имот № 154, том I, рег. № 1933, дело № 147/2019 г. на нотариус Славкова, с рег. № 366 по РНК, вписан под рег. № 1607/11.07.2019 г., акт № ***, том IV, дело № 640/2019 г. на СВ, В ЧАСТТА за едноетажна жилищна сграда с идентификатор ****429.1 по КKKP на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-14/10.05.2005 г. на ИД на АГKK, изменени със Заповед № КД-14-21-79/22.02.2013 г. на началника на СГKK - С., със застроена площ от 66 кв.м., с брой нива – едно, предназначение жилищна сграда – еднофамилна, построена в поземлен имот с идентификатор ****429.1.; обявен е за недействителен на основание чл. 135 ал. 1 от ЗЗД спрямо „У.К.Б.“ АД сключения между Д. И. Л. като заемодател и М. Л. Л. и М. Д. Л. като заематели и ипотекарни длъжници Договор за учредяване на договорна ипотека върху недвижими имоти № 2, том I, рег. № 54, дело № 3/2016 г. по описа на нотариус Кулишева, рег. № 122 в РНК, вписан под рег. № 18/07.01.2016 г., акт № 2, том I, дело № 5/2016 г. на СВ - С., В ЧАСТТА, с която М. Д. Л. като заемател и ипотекарен длъжник е учредила в полза на заемодателя Д. И. Л. договорна ипотека върху сграда с идентификатор ****429.1 по КKKP на гр. С., одобрени със Заповед № РД-18-14/10.05.2005 г. на ИД на АГKK, изменени със Заповед № КД-14-21-79/22.02.2013 г. на началника на СГKK - С., със застроена площ от 66 кв.м., с брой нива – едно, предназначение жилищна сграда – еднофамилна, построена в поземлен имот с идентификатор ****429.1.; осъдени са ответниците да заплатят на ищеца сумата от 4 268, 53 лв. за направените деловодни разноси, от които 1 572, 07 лв. държавна такса за образуване на делото, 15 лв. за държавни такси за съдебни удостоверения и 2 681, 46 лв. за платено адвокатско възнаграждение; осъден е Д. И. Л. да заплати на „У.К.Б.“ АД сумата от 1 704 55 лв. за назначения му особен представител.

С Определение № 60002/31.01.2022 г. по гр. д. № 1376/2019 г. С.ски районен съд е отхвърлил молбата на ищеца „У.К.Б.“ АД, с която се иска да бъде допълнено или „поправено“ горесцитираното решение в частта за разностите, като на ищеца да бъдат присъдени освен присъдените 1 572, 07 лева за ДТ, още 3 по 1 572, 07 лева за ДТ или общо 4 716, 21 лева и още 155, 74 лева за „множество допълнителни такси“.

Първоинстанционното решение се обжалва пред С.ски окръжен съд от ответникът Д. И. Л., чрез особения представител адв. С. Д. М., с оплаквания, че е неправилно и незаконосъобразно, поради което се иска неговата отмяна и вместо това се постанови отхвърляне на исковете срещу ответника Д. Л. като неоснователни или да бъдат оставени без разглеждане като недопустими.

По отношение НА № 151/2015 г., с който М. Л. е извършила дарение в полза на М. Л. във въззивната жалба на Д. Л. се развиват доводи, че след правилния извод за абсолютна симулация на тази сделка, съдът е изложил мотиви, които не намират опора нито в закона, нито в съдебната практика, тъй като след като е приел, че тази сделка е нищожна поради наличие на абсолютна симулация, съдът е започнал да разглежда хипотезата на относителна симулация, която е ирелевантна за случая хипотеза. Излагат се доводи, че с оглед наличието на „обратно писмо“ се касае за нищожна по смисъла на чл. 26 ал. 2 предл. 5-то от ЗЗД сделка, а нищожните сделки не пораждаат правни последици; поради което сделката за дарение на имота от М. Л. на М. Л. не е породила правни последици, т.е. не е прехвърлена собствеността на имота и той не е преминал в патримониума на приобретателя, а е останал в патримониума на прехвърлителя, който факт е от съществено значение и за всички последващи атакувани от ищеца сделки с процесния имот. Прави се позоваване на Решение № 80/05.04.2011 г. по гр. д. № 1262/2009 г. на IV г.о. на ВКС.

По отношение НА № 2/2016 г. са препраща към горните доводи –

М. Л. не е получила в патримониума си собствеността на ипотекирания имот чрез валидна и действителна сделка, поради което и не би могла да го ипотекира, защото не притежава право на собственост по отношение на него. Прави се позоваване на Решение № 62/20.07.2017 г. по гр. д. № 4283/2016 г. на II г.о. на ВКС. Развиват се и доводи, че след като М. Л. не е действителния собственик, с учредяването на ипотека върху чужд имот, тя не е увредила кредитора-ищец; с учредяване на ипотека върху чуждо имущество длъжникът М. Л. не е намалила собственото си имущество, не се е разпоредила със собствено имущество, не го е обременила по някакъв начин. Тъй като липсва увреждане на кредитора с атакуваната от него ипотека, иска е следвало да бъде отхвърлен като неоснователен. Развиват се и доводи за недопустимост на иска: За ищеца липсва правен интерес от иска, тъй като дори и да бъде уважен, той не би могъл да се удовлетвори чрез публична продажба на имуществото на лице, което не е негов длъжник.

По отношение на НА № ***/2016 г. се твърди във въззивната жалба на ответника Д. Л., че съдът е изложил мотиви, които се отнасят до ирелевантната за случая хипотеза на относителната недействителност на сделките. Твърди се, че това е така, защото за да иска обявяване на относителна недействителност на сделка с иск по чл. 135 от ЗЗД, трябва атакуваната сделка да е валидна и действителна; в случая атакуваната сделка не е действителна, защото с нея валидно не се прехвърлят права, тъй като прехвърлителят не е разполагал с тях, а само привидно ги е придобил по нищожната и според съда сделка по НА № 151/2015 г. Сочи се, че длъжникът М. Л. не е ставала в действителност собственик на процесния имот по валидна сделка, поради което и не е прехвърлила валидно такава собственост. Твърди се, че при атакуваната с първия иск сделка всъщност волята на страните е да осъществяват правата и задълженията, които са поели в „обратното писмо“ и да бъдат заличени привидните последици на първата сключена при абсолютна симулация привидна сделка по НА № 151/2015 г., а не реално да се прехвърля описаното право на собственост в патримониума на М. Л., тъй като то въобще не го е напускало. Прави се позоваване на Решение № 55/24.02.2016 г. по гр. д. № 4525/2015 г. на IV г.о. на ВКС – Павловият иск не може да служи като способ за удовлетворяване на кредиторите с имущество, чийто титуляр не е техен длъжник и не е дал съгласие да отговаря за чужд дълг.

По отношение сделките по НА № 188/2016 г. и НА № 154/2019 г. се твърди, че тези сделки са сключени по време, след като са били обезсилени последиците на нищожната привидна сделка по НА № 151/2015 г.; в този момент безспорен собственик е М. Л., а тя и Д. Л. не са длъжници на ищеца. Твърди се, че разпореждането с процесния имот по тези две огледални сделки двамата ответници са извършили с имот, който никога не е принадлежал на ответника М. Л..

От ответниците М. Л. Л. и М. Д. Л., чрез пълномощник адв. В.Р. е постъпил отговор на въззивната жалба на Д. Л., с който се изразява становище, че тя е основателна. Сочи се, че възраженията в тази жалба и тяхната обосновка напълно съвпадат със становището на двете ответници, изразено в подадената от тях въззивна жалба.

В срок е депозиран писмен отговор на въззивната жалба на Д. Л. от ищецът „У.К.Б.“ АД, чрез пълномощник адв. К. И., с който се прави искане жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна и необоснована и се потвърди обжалваното решение като правилно и законосъобразно.

В отговора на ищеца се излагат доводи, че е установен фактическият състав на чл. 135 от ЗЗД както от обективна, така и от субективна страна и предявените искове са допустими и основателни. Твърди се, че както дарението на имот, така и учредяването на договорна ипотека върху имот представляват увреждащи кредитора действия по смисъла на чл.

135 ал. 1 от ЗЗД, тъй като в първия случай активът на имуществото на длъжника се намалява, а във втория се обременява неговият пасив. Сочи се, че безспорно се установява абсолютната симулация на дарението по НА № 151/2015 г., с което М. Л. е дарила на М. Л. процесния имот, но това не важи за атакуваната сделка дарение по НА № ***/2016 г., с което М. Л. е дарила обратно майка си М. Л. имота; симулацията води до нищожност на първото дарение, валидна в отношенията между двете страни по сделката, но не и спрямо банката като трето лице за сделката; прави се позоваване на Решение № 266/18.03.2021 г. – симулацията може да бъде противопоставена на третите добросъвестни лица само ако вписването на исковата молба за установяването ѝ предхожда придобиването на правата от третото лице, а в случай на предявен иск по чл. 135 от ЗЗД предхожда вписването на исковата молба за обявяване на относителната недействителност. Възражава се срещу твърдението, че последвалите симулативната сделка дарения също са нищожни, тъй като разпоредителна сделка с чужд имот не е нищожна, а не поражда вещноправен транслативен ефект.

По-нататък в отговора се прави позоваване на Решение № 122/13.09.2016 г. по гр. д. № 5533/2015 г. на IV г.о. на ВКС и приетото, че относителната недействителност е само в отношенията между кредитора и длъжника и между кредитора и третото лице – съконтрагент на длъжника; в отношенията между длъжника и неговия съконтрагент, както и по отношение на всички останали трети лица действието на сделката се запазва и за собственик на имуществото, което е предмет на същата, се счита третото лице – съконтрагент на длъжника; Възможно е кредиторът да бъде увреден не чрез една, а чрез поредица от правни действия или сделки, в който случай целеният от длъжника краен увреждащ резултат се постига с осъществяване на последното действие или сделка, при което положение кредиторът може да иска обявяването за недействителни на цялата поредица от действия или сделки, които го увреждат в това му качество. Прави се позоваване и на т. 3 от ТР № 2/09.07.2019 г. по тълк. д. № 2/2017 г. на ОСГТК на ВКС.

С отговора се прави искане да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно и законосъобразно, претендират се разноски за адвокатско възнаграждение в размер.

Първоинстанционното решение се обжалва и от ответниците М. Д. Л. и М. Л. Л., чрез пълномощник адв. В.Р., с оплаквания, че е неправилно – постановено е в нарушение на материалния закон и е необосновано, поради което се прави искане за неговата отмяна и постановяване на решение, с което да бъдат оставени без разглеждане като недопустими предявените искове, както и алтернативно се иска да бъдат отхвърлени исковете като неоснователни; претендират се разноски за двете съдебни инстанции.

Във въззивната жалба на М. и М. Л. се излагат доводи, че след като в резултат на нищожната сделка от 24.09.2015 г. М. Л. не е придобила права, то и следващите сделки, извършени чрез легитимиране с договора за дарение от 24.09.2015 г. не са породили правно действие, не са могли да направят приобретателя по тях собственик; извършеното след това дарение на същия имот от М. Л. в полза на М. Л. е само и единствено в изпълнение на уговорката в „обратното писмо“. Изразява се съгласие с изводите на съда, че порока на следващите сделки не е нищожност, доколкото прехвърлителната сделка с чужд имот не е нищожна, а не поражда вещно транслативен ефект. Сочи се, че именно това правило, макар да го извежда с правните си изводи, съдът не прилага при преценка основателността на исковете по чл. 135 от ЗЗД спрямо следващите нищожния договор процесни сделки. Твърди се, че след като с дарението по НА № 151/2015 г. М. Л. не е придобила права от М. Л., то и следващата сделка по НА № ***/2016 г., с който М. Л. е дарила обратно на М. Л. процесния имот не е породила правно действие, в смисъл не е прехвърлила в патримониума на М. Л. имота, тъй като М. Л. не е била

собственик – легитимира се с нищожен договор. Сочи се, че М. Л. на практика никога не е губила собствеността си, тя е собственик на имота към датата на дарението от 2015 г., собственик е и към 2016 г., когато получава повторно имота, собственик е и към момента на учредяване на ипотеките.

Твърди се в жалбата на ответниците, че вместо да приложи правилото за липсващ прехвърлителен ефект на първата обявена за недействителна сделка, съдът разглежда и прилага института на относителна недействителност на сделките, който жалбоподателките считат за неприложим в случая. Прави се позоваване на Решение № 104/02.07.2020 г. по гр. д. № 2913/2019 г. на IV г.о. на ВКС, с което е прието, че основна материалноправна предпоставка за основателността на иска по чл. 135 от ЗЗД е атакуваният с него договор за дарение да уврежда интересите на кредитора; прието е, че ако този договор е нищожен, той изначално /още към момента на сключването му/ не поражда целените с него правни последици, включително – вещнопрехвърлителен ефект, поради което той не уврежда интереса на кредитора по смисъла на чл. 135 от ЗЗД, респективно този иск би бил неоснователен... Поради това с прогласяването на нищожността на договора за дарение на основание чл. 26 ал. 2 пр. 3 от ЗЗД с влязлото в сила решение мълчаливо е отречена посочената материалноправна предпоставка за основателността на конститутивния иск по чл. 135 от ЗЗД, т.е. отречена е и основателността на този иск. Твърди се, че по идентичен начин стои въпроса и със следващите сделки – тези с легитимация нищожния договор за дарение.

Твърди се, че ако М. Л. не е била собственик и от тук не е могла да прехвърли права, а М. Л. не е могла да получи такива /въпреки, че тя ги е притежавала на друго правно основание/, то имотът не би могъл да се върне в патримониума на длъжника на банката и да служи за удовлетворение.

Твърди се също, че съдът е имал основание да приеме иска за недопустим, тъй като дори и процесните дарения да се обявят за недействително спрямо банката, то имота пак не би бил в патримониума на длъжника М. Л., тъй като тя никога не го е придобивала.

Прави се позоваване на Решение № 69/15.01.1969 г. по гр. д. № 2060/1968 г. на I г.о. на ВКС, според което „Когато прикритата сделка е нищожна като противоречаща на норма от публичния ред, формалният собственик по симулативната сделка не е придобил никакви права върху имота, предмет на симулативната сделка и не може валидно да прехвърля такива“.

Твърди се, че след като М. Л. не е придобивала собственост спрямо имота, тя не би и могла да го ипотекира.

В срок е депозиран писмен отговор на въззивната жалба на М. и М. Л. от ищецът „У.К.Б.“ АД, чрез пълномощник адв. К. И., с който се изразява становище за неоснователност и необоснованост на жалбата и се прави искане да бъде потвърдено обжалваното решение като правилно и законосъобразно. Доводите в отговора на ищеца съвпадат с тези по депозирания отговор на въззивната жалба на Д. И. Л.. Претендират се разноски за адвокатско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ответниците.

От ищецът „У.К.Б.“ АД, чрез пълномощник адв. Габриела Диолова, се обжалва Определение № 60002/31.01.2022 г. по гр. д. № 1376/2019 г. на РС – С..

В частната жалба се сочи, че спорен е въпроса с размера на държавната такса. Прави се позоваване на ТР № 6/06.11.2013 г. по т. д. № 6/2012 г. на ОСГТК на ВКС. Твърди се, че в списъка по чл. 80 от ГПК е допусната техническа грешка, като е вписана само една от таксите в размер на 1 572, 07 лева, а в действителност са внесени още три пъти по 1 572, 07 лева за ДТ според указанията на съда и за което са представени своевременно

писмени доказателства. Твърди се, че тази техническа грешка на страната своевременно е изправена с изрична молба до съда за допълване на решението. Твърди се, че не съществува правна уредба, която да изключва възможността за поправка на техническа грешка и за някои от страните в процеса, доколкото същата своевременно е коригирана. Развиват се и доводи за липса на правна уредба относно реквизитите на списъка по чл. 80 от ГПК. Излагат се доводи, че съдът е следвало да присъди пълния размер на внесените ДТ в полза на ищеца, тъй като своевременно е направено искане за присъждане на всички разноски.

В срок е депозиран писмен отговор на частната жалба от ответниците М. Д. Л. и М. Л. Л., с който се иска да бъде потвърдено обжалваното решение. В отговора се излагат доводи, че ищецът със списъка по чл. 80 от ГПК е поискал присъждане само на първоначално внесената ДТ, с което е обективирал твърдението си извършени разноски в определен размер. Твърди се, че съдът е ограничен от включените в списъка разходи на страната; само неприсъждането на разход, посочен в списъка, е основание за страната да иска изменение на решението в частта за разноските; в производството по чл. 248 от ГПК страната не разполага с възможност да допълва или изменя представения списъка.

Отговор на частната жалба в срок е депозиран и от ответникът Д. И. Л., чрез особения си представител адв. С. М., с който се иска да бъде потвърдено обжалваното определение и се развиват съображения, подобни на тези в отговора на другите ответници.

В съдебно заседание за жалбоподателката М. Л. пълномощникът ѝ адв. В.Р. поддържа въззивната жалба на ответниците и отговора на частната жалба на ищеца.

За жалбоподателката М. Л. пълномощникът ѝ адв. Р.И. поддържа въззивната жалба на ответниците и отговора на частната жалба на ищеца.

За жалбоподателя Д. Л. особеният му представител адв. С. М. поддържа въззивната жалба за ответника Д. Л.

Въззиваемият „У.К.Б.“ АД не изпраща представител в съдебно заседание. От пълномощникът му адв. М.Т. е постъпила молба, с която оспорва въззивните жалби на ответниците и поддържа частната жалба на ищеца.

С.ски окръжен съд, след като взе предвид изложеното във въззивните жалби и в частната жалба и прецени доказателствата поотделно и в тяхната съвкупност, намира въззивните жалби и частната жалба за процесуално допустими като депозирани в законно установения срок от надлежни страни, ДТ е внесена, а по същество съобрази следното:

Преобразуващото право по чл. 135 ал. 1 ЗЗД на кредитора да обяви за недействителни спрямо него увреждащите го актове на длъжника възниква по силата на закона при наличието на следния фактически състав: действително вземане на кредитора, възникнало преди извършването на действието, чието обявяване за недействително се иска; извършване на действие, което уврежда кредитора и знание на длъжника за увреждането в хипотезата на безвъзмездни действия. Наличието на вземане е основна предпоставка за поражение на правото по чл. 135, ал. 1 ЗЗД, като титулярът и на парично, и на непарично вземане може да си служи с Павловия иск.

Ищецът има вземане към ответницата М. Л. по силата на договор за ипотечен кредит от 21.08.2007 г., което към настоящия момент е установено с влязъл в сила съдебен акт – Определение № 700/15.12.2020 г. по т. д. № 1***/2019 г. на II т.о. на ВКС /л. 242 – л. 248 от гр. д. № 1376/2019 г./.

С Нотариален акт № 151/24.09.2015 г. ответницата М. Л. Л. дарява на дъщеря си – ответницата М. Д. Л. недвижим имот – едноетажна жилищна

сграда с идентификатор ****429.1 по КККР на гр. С..

Позовавайки се на тази сделка, ищецът „У.К.Б.“ АД, в качеството си на кредитор на ответницата М. Л., е предявил иск по чл. 135 от ЗЗД за обявяване на недействителна спрямо него на сделката по Нотариален акт № ***/13.05.2016 г., с която М. Д. Л. дарява на майка си М. Л. Л. имота, придобит по М. Л. по силата на НА № 151/24.09.2015 г. Ищецът твърди, че със сделката от 13.05.2016 г. длъжницата М. Л. се е разпоредила със свое имущество във вреда на кредитора.

В случая от посочените елементи от фактически състав по чл. 135 ЗЗД е установено извършване на увреждащо действие - договор за дарение, намаляващ имуществото на прехвърлителя, и знание на последния за увреждането. Увреждащият характер на сделката се обуславя от самия факт на лишаване на длъжника от собственото му имущество. Дарението на недвижими имоти пряко намалява активите на длъжника, обеднява го и ще доведе до затрудняване удовлетворението на кредитора предвид липсата на насрещна престация по дарението.

С оглед практиката на ВКС, изразена в решение № 224/30.10.2014 г., постановено по гр. дело № 2310/2014 г., III г.о. по описа на ВКС, увреждащо кредитора е всяко правно или фактическо действие на длъжника, с което осуетява или затруднява осъществяването на правото на кредитора да се удовлетвори от длъжниковото имущество. Без значение е дали длъжникът притежава друго имущество, от което кредиторът да се удовлетвори, тъй като оспорената сделка страда само от относителна недействителност, която лесно може да се преодолее, като длъжникът изплати задължението си към кредитора или искът на кредитора за вземането бъде отхвърлен.

Ответниците въвеждат възражение, че сделките от 24.09.2015 г. и от 13.05.2016 г. са привидни и следователно нищожни, не пораждаат права и задължения и нямат вещно-правен прехвърлителен ефект, като се позовават на „Обратно писмо“ /Споразумение/ от 24.09.2015 г. между М. Л. Л. и М. Д. Л..

По силата на това споразумение /“обратно писмо“/, страните М. и М. Л.и заявяват, че дарението по НА № 151/24.09.2015 г. е изцяло привидно и никоя от страните не желаят настъпването на правните му последици, като дарителят не желае да даде, а дарената не желае да придобие право на собственост върху имота, предмет на дарението; сочи си, че сделката е направена единствено поради изискването на кредитор М. Л. да предостави обезпечение на кредита чрез ипотека на собствен недвижим имот. Страните се споразумяват след погасяване на всички задължение да прехвърлят обратно собствеността върху имота и М. Л. отново да стане собственик на имота по НА № 151/24.09.2015 г.

Настоящата инстанция счита, че законосъобразно и обосновано това възражение не е прието за основателно от районния съд. Това „обратно писмо“ има правни последици единствено за отношенията между лицата, които са го подписали. Спрямо ищеца това „обратно писмо“ е

непротивопоставимо, тъй като ищецът е трето лице по отношение на изразеното в него съгласие. В този смисъл Определение № 265/25.04.2017 г. по т. д. № 2536/2016 г. на II т.о. на ВКС. Симулацията може да бъде противопоставена на трети добросъвестни лица само ако вписването на исковата молба за установяването ѝ предхожда придобиването на правата от третото лице; в настоящия случай преди предявяване на иска по чл. 135 от ЗЗД липсва иск за обявяване на нищожност на дарението от 24.09.2015 г. Такъв иск е предявен от ответниците М. и М. Л.и на 05.10.2022 г., т.е. след предявяване на иска по чл. 135 от ЗЗД /25.11.2019 г./, предмет на настоящото производство, по който е образувано по гр. д. № 969/2022 г., прекратено поради недопустимост на иска с влязъл в сила съдебен акт.

Цитираното Решение № 80/05.04.2011 г. по гр. д. № 1262/2009 г. на IV г.о. на ВКС, както се сочи и в цитирания абзац, касае отношенията между страните по симулативната сделка, а не отношения с трети лица.

Неоснователни са доводите на ответниците по иска, че е нищожна сделката по Нотариален акт № ***/13.05.2016 г., с която М. Д. Л. дарява на майка си М. Л. Л. имота, придобит от М. Л. по силата на НА № 151/24.09.2015 г. Представеното от ответниците „обратно писмо“ разкрива симулативния характер на сделката по НА № 215/2015 г., но както се посочи по-горе, иск за нищожност на тази сделка не е предявен от страните по сделката преди предявяване на иска по чл. 135 от ЗЗД, поради което за трети лица – какъвто е настоящия ищец-кредитор, това възражение е непротивопоставимо. Следва да се допълни, че разпореждането с чужд имот не е нищожна сделка.

Поради това не са нищожни както сделката по Нотариален акт № ***/13.05.2016 г., с който М. Л. дарява процесния имот на М. Л., така и последващите сделки – учредяването на договорна ипотека на 07.01.2016 г. от М. Л. в полза на баща ѝ Д. Л., сделката от 07.06.2016 г., с която процесният имот е дарен от М. Л. на съпруга ѝ Д. Л., дарението от 11.07.2019 г. на процесния имот от Д. Л. на съпругата му Мими Л., за които сделки също се иска прогласяване на недействителността им спрямо ищеца на основание чл. 135 от ЗЗД.

Във връзка с доводите на жалбоподателите, че е недопустимо да бъде обявена по реда на чл. 135 от ЗЗД относителна недействителност на сделка, която е нищожна поради абсолютна симулация: Дали ще бъде разкрита абсолютната симулация на една сделка зависи на първо място от волята на страните по тази сделка. След като страните по тази сделка не са предприели действия за обявяване на нейната нищожност, няма как трети лица, в това число кредитори, да узнаят за симулативния характер на сделката и че страните не са искали настъпване на нейните правни последици. Поради това за трети лица, включително и кредитори на страна по сделката, няма основание да се приеме, че страните не са целели настъпване на правните последици от сочената като симулативна сделка, доколкото не са предприели действия да се прогласи нейната нищожност. Трети добросъвестни лица, в това число кредитор на една от страните, не биха могли да знаят за симулативния характер на сделката и съответно нейната нищожност, след като страните не са предприели действия тя да се прогласи. Именно и поради това т. нар. обратно писмо, установяващо симулативност на сделката за дарение от 2015 г., е непротивопоставимо на кредитора-ищец, доколкото иска за прогласяване нищожността на сделката от 2015 г. не е предявен от страните по тази сделка преди предявяване на иска по чл. 135 от ЗЗД. Противното разбиране би довело до ситуации, при които с цел увреждане на кредитора - лишаването му от възможност да се удовлетвори от имущество на длъжника, по всяка разпоредителна сделка на длъжника да се съставя т. нар. обратно писмо, установяващо абсолютна симулация, с оглед на което да се прави възражение за абсолютна симулация и поради това нищожност и че нищожна сделка не би могла да се обяви за относително недействителна

спрямо кредитора.

Не е спорна връзката между ответниците по делото и страни по атакуваните сделки. Веригата от атакуваните сделки е в последователност: дъщерята М. Л. учредява договорна ипотека по отношение процесния имот в полза на баща си Д. Л.; дъщерята М. Л. дарява процесния имот на майка си М. Л.; М. Л. дарява процесния имот на съпруга си Д. Л.; Д. Л. дарява процесния имот на съпругата си М. Л.. По отношение на последващите сделки намира приложението разрешението, дадено в т. 3 от Тълкувателно решение № 2/09.07.2019 г. по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГТК на ВКС, според което когато последният приобретател е придобил имуществото безвъзмездно, дори и да е бил добросъвестен, правното му положение е идентично с това на неговия праводател, т.е. искът може да бъде уважен, ако спрямо праводателя са налице предпоставките за уважаване на иска; Правилото на чл. 135 ал. 1 изречение първо от ЗЗД дава защита и на последващите приобретатели, придобили права върху имуществото от лицето, с което длъжникът е договарял, ако са недобросъвестни или са се облагодетелствали безвъзмездно от праводателя, спрямо когото искът може да бъде уважен.

Предвид гореизложеното настоящата инстанция счита така предявените иски по чл. 135 ал. 1 от ЗЗД за основателни и доказани, поради което обосновано и законосъобразно районният съд е постановил тяхното уважаване, като освен гореизложеното настоящата инстанция препраща и към изложените от районния съд мотиви.

По отношение определения по реда на чл. 248 от ГПК: Районният съд се е позовал на разрешенията, дадени с т. 11 на Тълкувателно решение № 6/2012 г. - претенцията за разноски по чл. 80 от ГПК може да бъде заявено валидно най-късно в съдебното заседание, в което е приключено разглеждането на делото в съответната инстанция. След като ищецът пред районния съд в представения списък по чл. 80 от ГПК /л. 222/ е заявил претенция за присъждане на ДТ в размер на 1 572, 07 лева, е недопустимо по реда на чл. 248 от ГПК да се отправят искания за присъждане и на други суми за ДТ, които не са включени в списъка по чл. 80 от ГПК. Поради това определеният е законосъобразно и обосновано.

Предвид гореизложеното обжалваните актове като законосъобразни и обосновани следва да бъдат потвърдени, а жалбоподателите следва да бъдат осъдени да заплатят на въззиваемия деловодните разноски за настоящата инстанция в размер на 2 681, 46 лева за адвокатско възнаграждение, а жалбоподателят Д. И. Л. и възнаграждение за особен представител в размер на 1 705 лева.

Не се дължат разноски за въззиваемите по частната жалба на ищеца, с оглед установената практика да не се присъждат разноски при спор относно разноски.

Водим от горното С.ски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ № 600059/05.11.2021 г. по гр. д. № 1376/2019 г. на С.ски районен съд.

ПОТВЪРЖДАВА ОПРЕДЕЛЕНИЕ № 60002/31.01.2022 г. по гр. д. № 1376/2019 г. на С.ски районен съд.

ОСЪЖДА М. Д. Л., ЕГН *****, гр. С., ул. „П. Р. С.“ № 27, М. Л. Л., ЕГН *****, гр. С., ул. „П. Р. С.“ № 27 и Д. И. Л., ЕГН *****, гр. С., кв. „С.б.А.“ № 9, ап. 3, да заплатят на „У.К.Б.“ АД, ЕИК *****, деловодни разноси за въззивната инстанция в размер на 2 686, 46 лева.

ОСЪЖДА Д. И. Л., ЕГН *****, гр. С., кв. „С.б.А.“ № 9, ап. 3, да заплати на „У.К.Б.“ АД, ЕИК *****, деловодни разноси за особен представител за въззивната инстанция в размер на 1 705 лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____